

Sognepræsten, der i Forbindelse med Menighedsplejen forvaltede disse Midler. Det gaar ikke an at rykke dette Forhold helt op med Rode. Ved at henlægge alle de i de københavnske Kirker indkomne Midler til Understøttelsesforeningen vil man komme ind i et Vildrede, ind i en Ordning, der ikke fyldestgør den Opgave, der har vist sig at have saa stor Betydning, idet Menighedsplejerne have gjort megen Gavn med disse Midler, der tidligere indkom i Kirkeblokkene og ogsaa nu indkomme.

Jeg ser nok i Motiverne, at Kirkeministeren vil bøde herpaa. Han har en Følelse af, at det gaar ikke saa ligetil at henvise disse Midler til Hjælpekasserne. Derfor paatænker Kultusministeren at give de frivillige Menighedsplejer Adgang til at skaffe sig Indtægter ved særlige Kollekt i Kirkerne. Men hvordan hænger det nu sammen med Brugen af Kollekt her i København? Jeg tror, at de allerede have saa mange, at de omtrent have en hver Maaned. Det er noget mærkeligt: indirekte at paalægge de københavnske Præster, at de hver Maaned fra Prædikestolen skulle opfordre Menighederne til at give snart til et og snart til et andet Formaal. Man har f. Eks. her i København ved Nytaarstid en Kollekt, hvor man indsamler Bidrag til Bibelselskabet, ved Fastelavn en Kollekt for Lukas-Stiftelsen, Store Bededag en til Fordel for Kirkefonden, og Efteraaret en Kollekt til Fordel for Diakonissestiftelsen. Alle Helgensdag en Kollekt til Fordel for Københavns indre Mission, ved Juletid en Kollekt til Fordel for vildfarne Børn, ved Hellig Tre Kongers-Tid en Kollekt til Fordel for Hedningemissionen og til en anden Tid en Kollekt til Fordel for Sømandsmmissionen. Der er vist ogsaa adskillige andre, som jeg endnu ikke har opdaget. Det er jo et ret betydeligt Antal Kollekt. Nu vil Kultusministeren have en ny Kollekt, hvor han henviser Præsterne i København til en Søndag i Aaret at samle Penge ind til Fordel for Menighedsplejerne. Jeg tror, at det Spørgsmaal ikke kan afgøres paa den af Kultusministeren her antydede Maade. Han slipper alt for let fra sin kirkelige Lovgivning. Det forekommer mig, at det havde været praktisk, om Indenrigsministeren havde sagt til sin Kollega: Det Spørgsmaal vedrører ikke Indenrigsministeren, jeg anbefaler Kultusministeren at varetage sine Interesser og ikke blande det sammen med, hvad der vedrører Indenrigsministeriet. Jeg mener derfor, at det er et

Spørgsmaal, der trænger til nøjere Overvejelse. Det interesserede mig at høre det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe) sige, at dette Spørgsmaal selvfølgelig burde behandles for sig, og at han ikke havde noget imod, at det blev gjort til Genstand for særlig Lovgivning. Det tager noget af Grundlaget bort for den Bestræbelse, som Indenrigsministeren har villet vise ved at optage denne Bestemmelse i § 1 om, at Hjælpekasserne skulle være i Besiddelse af de Midler, som Menighedsraadene hidtil have forvaltet.

I § 2 berøres et meget omfattende Spørgsmaal, Enkeforsørgelsen, et Spørgsmaal, der er brændende over hele den civiliserede Verden og intetsteds løst. Det har været oppe paa de store Kongresser, der have været afholdte i Rom og andre Steder, og det skal for paa den Kongres, der afholdes her til Sommer. Det, Striden staar om, er, om Enkeforsørgelsen skal gøres til et rent Understøttelses- og Forsørgelsesspørgsmaal, eller om det i alt Fald delvis bør være et Forsikringsspørgsmaal. Jeg har flere Gange her udtalt, at Enkeforsørgelsen er et saa stort og indgribende Spørgsmaal, at det ikke kan ordnes ved en Henviisning til Hjælpekasserne. Det trænger til en særlig Overvejelse. Jeg mener, at Folketinget ikke bør fravige sit gamle Standpunkt om Hjælp til Selvhjælp. Saaledes have vi ogsaa ordnet Sygekassevæsenet ved, at Staten træder hjælpende til overfor Sygekasserne, altsaa som et Slags Forsikringsspørgsmaal. Jeg mener, der var Anledning til at overveje, om man ikke skulde kunne enes om en Ordning, der gaar ud paa, at det gøres til Pligt ved et ugentligt eller maanedligt Bidrag at sikre sin eventuelle Enke og efterlevende Børn en saadan Forsørgelse. Dernæst mener jeg, at det har sine store Betæneligheder i Loven at fastslaa som særlig Opgave for Hjælpekassernes Bestyrelser at have sin Opmærksomhed henvendt paa Enker, der sidde med uforsørgede Børn. Hjælpekasserne ere en fri Institution, og deres Bestyrelse staar fuldstændig frit. De skulle have deres Opmærksomhed henvendt paa, hvor der er Nød paa Færde, og jeg gaar ogsaa ud fra, at hvor de se, at der er Trang til Hjælp for en Enke, der sidder med uforsørgede Børn, hjælpe de denne Enke. Men hvorfor ikke sætte ind i Loven, at de ogsaa skulle hjælpe en Enkemand med Børn? Hvordan tror den højtæredede Minister, at en Husmand eller Arbejder med en 3—4—5 Børn er stillet, naar hans Hustru dør? Jeg skulde mene,